

## Sto párů v klasickém tanečním kurzu se sejde jen v Čechách

Kurzy tance zřejmě u nás nyní zažívají šťastné období. Zájem o ně mají nejen — jako ostatně tradičně — mladé dívky kolem šestnácti, ale dokonce i kluci a také střední generace. Tatíkové, kteří za jinošských let tancem pohrdali, najednou zjišťují, že je společensky žádoucí, aby alespoň základní kroky ovládali, a hledají, kde by se to rychle naučili. A to vše se děje navzdory tomu, že ceny základních tanečních kurzů prudce vzrostly.

## Roztančený Národní dům

Zatímco v přízemí Národního domu na náměstí Míru vyhrávala řízná dechovka, z vyšších pater se linula hudba o poznání příjemnější. Taneční mistr Zdeněk Řehák, který do tohoto domu (tehdy ještě nazývaného Ústřední kulturní dům železničářů) vkročil poprvé před šestadvaceti lety, se nám přiznal, že to bylo jenom díky kamarádům:

»Myslel jsem si tehdy, že taneční musí být něco brozně nudného, ale nakonec kamarádi odpadli a já zůstal. Tady jsem jako tanečník vyrostl a chytlo mě to na celý život.«

Třikrát v týdnu chodí do »Národáku« vyučovat spolu se svou taneční partnerkou Jaromírou Háblou. Jinak má každý svou zcela odlišnou profesi — on je soukromý podnikatel, ona dětská zdravotní sestra.

»Přišla jsem sem před několika

# Taneční jsou v módě



Zdeněk Řehák s Jaromírou Háblou předvádějí držení při americké spině.

lety s dcerou mé kamarádky v roli garde. Dívka jsem se a najednou jsem se přistihla, že se nemůžu udržet při pohledu na nějakého kluka, jak se potí a nejde mu to. A protože jsem se tanci před lety dost věnovala, bylo mi nabídnuto, abych to tu zkusila.«

Dnes to bere jako relaxaci ke svému celkem náročnému povolání, u nějž nejsou výjimkou ani pohotovostní služby. Nebýt pochopení manžela, těžko by mohla trávit minimálně tři večery v týdnu mimo domov.

»Živit se výukou tance se však dost dobře nedá. Když si vezmete náklady na pronájem sálu v centru Prahy, elektřinu, topení atd., tak zjistíte, že kurzy mohou být jen stěží výdělečnou záležitostí. Všechno tohle se promítlo do výše zápisného. Na druhé straně Národní dům, kde jsou teď ceny téměř stejné jako na Žofině (obě zařízení má pronajata spol. NKL pana Jana Nekoly — pozn. red.), má bezkonkurenční tradici v komplexní taneční výuce,« říká Zdeněk Řehák.

## Nejsou taneční jako taneční

I když se v základních tanečních kurzech vyučuje prakticky všude totéž, což je dáno osnovou, styl se s dobou vyvíjí — zatímco dříve byly v módě například velké záklony, dnes se prosazuje co nejpřirozenější pohyb. S určitými

rozdíly v jednotlivých tanečních se však jejich návštěvníci setkat mohou. Někdy svou roli sehraje prostředí — jiné je tančit v historickém, krásném sále a jiné někde na periferii města, třeba v tělocvičně. Jindy se na výsledku podepíše sám taneční mistr. Na rozdíl od dřívější, kdy se jím mohl stát pouze absolvent Konzervatoře Jaroslava Ježka, dnes k tomu stačí živnostenský list, který lze získat i bez příslušné aprobace. Navíc se najdou i taci, kteří vyučují načerno.

Podle nestora tanečních mistrů Dušana Konečného si společnost opět uvědomila, že ples je prestižní událostí. Každá movitější firma dnes pořádá akce podobného charakteru.

»Nejde jenom o to, že lidé najednou zjišťují, že neumějí tančit, ale chybějí jim i znalosti etikety. Mnohé firmy si proto objednávají kurzy o společenské výchově zaměřené na nejrůznější obory.«

## Co si myslí -náctiletí

Ptáme se dívky: Co říkáte novým cenám kurzů? Víte, že byste za 20 lekcí ve velkém sále na Žofině zaplatily 1900 korun?

Simona O.: »Jsem ráda, že jsem ještě za kurz platila málo. Ale chtěla bych se teď přihlásit do speciálek, tak nevím, jestli mi na to máma dá.«

Kristýna R.: »Už teď jsme do toho dali docela dost peněz, protože prodloužené a plesy se platí zvlášť. Přitom jeden lístek k se-

zení na prodlouženou stojí 75 korun.«

A co šaty, kupujete je, nebo šijete? Simona O.: »Některé mi šila maminka, některé jsme koupily. V butiky vyšly na 2500 korun.«

Kristýna R.: »Mám sestery — po sestře a koupené. Jedny v průměru stály 2000 korun.«

Ptáme se chlapců: Chodíte rádi do tanečních?

Štěpán F.: »Šel jsem sem vysloveně proto, že se chci něco naučit. Vidím to na svém známém. Je makléřem a každou chvíli musí jít na nějaký ples a stěžuje si, že neumí tančovat.«

Miroslav L.: »Myslel jsem, že mě to

nebude moc bavit, ale teď se mi tu líbí. Důležité je, že jsem našel partnerku. Chtěl bych s ní pokračovat v dalším kurzu.«

Ceny se sice zvedly i pro chlapce, ale ne tak výrazně, proto jsme se na ně neptali. Ani obleky nejsou takovým problémem — tanečník má většinou jeden, kdežto partnerka musí přece jenom mít víc variací. Na všední hodiny to většina dívek řeší kompromisem — sukni a blúzou nebo letními šaty z konfekce. Jen málokterá má nějaké nákladnější oblečení. To si šetří na prodlouženou nebo na ples. V Národním domě bylo v úterý večer plno. Probíhala přitom sedmnáctá lekce, kdy už většinou odpadnou ti, které to nebaví nebo jim to nejde. Jen pár tanečnic střídalo proto, že chyběl kluk do páru. Všichni vypadali spokojeně a někteří i zamilovaně. Koneckonců — bylo svatého Valentyna.

»Před časem mi sem přišel stáb švédské televize, který natáčel život nor-

mál-  
ní, běžné ro-  
diny.

Všichni byli překvapení, že u nás existuje něco takového. Ve světě je totiž běžná individuální výuka, v Americe zase kurz tance spojený s plaváním nebo aerobikem. Ale takhle velké klasické taneční v sále pro dvě stě lidí, to nikde neznají,« řekl nám ještě na rozloučenou Zdeněk Řehák a nás zase chvíli mohlo hřát vědomí, že máme v Čechách něco extra.

Blanka KOVARÍKOVÁ  
Snímky: VP — Vladimír Brada



Ilustrační snímek:  
Milan Degen